

GÓSI VALI

Fény-arany álmom

Régmúlt emlékekkel álmodtam megint,
égi tanyájukról üzentek a holtak,
az éjszakai csendben harmonika sírt,
csillaglámpák fénye ölelte a holdat.

Álmaimhoz bújtam árván, egymagam,
– vén tiszai hajó bújik így a parthoz –
könnyű hálót csókolt rám a fény-arany,
megsimítva lágyan minden angyalarcot.

Hová rejtette?

Hová tűnt apám mosolygása,
erős kezének biztonsága?
A cinkos fény szeméből
hol kószál, anyámat keresve?
Hol járhat, merre?
A lét örömét hová rejtette?

Hová lett szájából a tiszta szó,
a csöndesen vigasztaló?
Hol van a derű, a nevetés?
Hallgat a hiánya. A lombfűrész
néma, elhalkult minden madár.
Nesztelen lépteit hiába várom,
már csak hangtalan árnyéka jár.

Minden, ami irodalom... oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/gosivali>